

**Lees
en
beleef
mee**

Ik voel me goed.

Maar mijn lichaam wil niet doen wat het doen moet.

Maar ik ben nou zo eenmaal.

Dat is het enige waar ik enorm van baal.

Maar wat kan je daar nou aan doen.

Nou denk ik echt aan de tijd van toen.

Ik bedoel zoals ik nu ben.

Ik heb soms tijden dat ik mezelf niet herken.

Ik zit nu met me zelf een beetje in de knoop.

Maar ik heb nog heel veel hoop.

Spastisch en ook niet kunnen praten.

Mensen hebben je dan niet altijd in de gaten.

Je wilt wat zeggen maar dat lukt niet.

Je hebt dan wel iemand nodig die dat ziet.

Soms heb je iemand die jou niet begrijpen kan.

Dat is heel frustrerend dan.

Mensen denken oo die is spastisch die kan niet veel meer.

**Maar dat hebben ze dan helemaal fout kijk maar eens goed een
keer.**

Heb je wel eens gezien dat iemand die spastisch is kan kleien, nee?

Je zou het niet denken maar ze kunnen er heel veel mee.

**Ik schrijf dit omdat veel mensen denken dat kunnen ze toch niet
goed.**

Ik heb zelf gezien wat kleien met hun doet.

Kijk eens anders naar mensen met een beperking.

Gewoon respecteren dat geeft ze versterking.

**Ik heb iets.
iets dat niemand kan zien.
Zien kan je het soms.
Soms heb ik schokjes.
Schokjes door mijn lijf heen.
Heen en weer gaan mijn armen.
Armen en benen eigenlijk alles.
Alles gaat eigenlijk een beetje te keer.
Keer op keer gaat het door.
Door dat ik dat heb ben ik snel moe.
Moe door al die dingen er gedaan moeten worden.
Worden mijn spieren weer normaal?
Normaal dat worden ze nooit.
Nooit zou ik de moed op geven.
Geven mijn spieren het op?
Op geven dat woord is niet geschikt voor mijn.
Mijn hersens missen twee stofjes.
Stofjes die ik echt nodig heb gewoon.
Gewoon heel vervelend is dat.
Dat heb ik nou weer denk ik dan.
Dan is dat heel vervelend.
Vervelend zijn eigenlijk alle ziektes.
Ziektes daar moet je mee leren leven.
Leven kan niet altijd vrede geven.**

**Mijn ogen zijn weer aan het draaien.
Draaien naar boven en naar beneden elke keer weer.
Weer heb ik dan hoofdpijn.
Hoofdpijn zo erg.
Erg is het gewoon.
Gewoon te gek voor woorden.
Woorden heb ik er niet voor.
Voor hoe ik ben en hoe ik was.
Was ik maar iemand anders.
Anders zijn dan andere.
Andere kunnen meer.
Meer dan ik.
Ik kan weer goed schrijven.
Schrijven over mijn gevoelens.
Gevoelens zijn lastig te uiten.
Uiten dat is het moeilijkste wat er is.
Is er iets om het op te schrijven.
Schrijven doe ik overal zeker waar ik kan.
Kan ik het niet opschrijven dan word ik gefrustreerd.
Gefrustreerd over alles wat ik niet kan opschrijven. Opschrijven dat helpt.
Helpt het dan ben ik er ook van af.
Af en toe gebeurt er iets.
Iets zit er toch niet goed in mijn lichaam dat vind ik helemaal niets.**